

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ γ α εἶναι μόνε.
 Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ά γ γ α και 'σ τ ῶ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου ταλεπῆ
 ὅτι πολυὺμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
 με τὴν ἀνάλ. εἰν τιμὴν, κ' ὅποιοι ἀπ' ἔξω θέλει

Ἐβδομον κ' εἰκοσὸν, μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶναν.

Ἐτος χίμα δώδεκα κ' ἔνιακόσ' ἀκόμα,
 ἔλοι τὴν Ἀνόρθωσι δάχουνε σ'τὸ στόμα.

Μηνὸς Μαρτίου τριάντα μία,
 πρόγονοι βγαίνουν ἀπὸ μνημετα.

Χίμα διακόσα κ' ἔνα,
 και τόσα μουτρα ξένα.

**Ἄλλω πάλι με ῥέμα
 'στού Τρικουδὸν τὸ μνήμα.**

Και σὲ τόσαις τελεταῖς ἡ μεγάλη σου μορφὴ
 δὲν περῆν λησμονημένη,
 και σὲ τόσαις τελεταῖς ἢ ἡ θλίψις ἡ κρυφὴ
 σὲ θημάται διακρυσμένη.

Χρόνια πέρασαν, κ' ἐμπρὸς σου
 πάλι σταματοῦν πολλοί,
 και 'στὸν ὄρυνο σταυρὸ σου
 γονατίζουν σιγηλοί.

Και τὸν ἦχο και τὸν τόνο τῆς τρανῆς σου τῆς λαλιάς
 δὲν ἐξέχασαν ἀκόμα,
 και 'στού τάφου σου τὸ χῶμα
 πάλι φύλλα πρασινίζουν τῆς συμβολικῆς ἐλπίδας.

Τέτοια μνήμα σὴν κ' αὐτὸ
 μένει κατὶ λατρευτὸ,
 γιὰ κειροὺς ἀνθοβολεῖ.

Τέτοια μνήμη δὲν γερῆ,
 κ' ὁ κειρὸς ὅπου περῆ
 τὴν λαμπρύνει πρὸ πολύ.

**Σύγχυσις γλωσσῶν ποικίλων
 και πολλῶν φυλῶν και φύλων.**

Φ.—Ἄν ἔγερξ νοῦ, ἔρε Περικλῆ, θάστα τον μὴ σου φύγη...
 σοφοί κ' ἀπέξω κ' ἀπ' ἐδῶ μεξ στρώνουν σ'τὸ κυνήγι.

Π.—Μὰ τείνει τοῦτο τὸ κακὸ κ' αὐτὰ τὰ πανηγύρια...
 με ξένους Ἑλλήνες σοφοί τσουγκρίζουν τὰ ποτήρια.

Μὲ κεντοῦν και τοὺς κεντῶ,
 με σκουντοῦν και τοὺς σκουντῶ,
 τῶν Ρωμηῶν ἐξάφεις τόσαι,
 και πατεῖς με και πατῶ σε.

Κάθε ρήτορας παλαύρας
 κεραυνοῦς δυσσοδομαί,
 πρόγονοι, γιορταῖς τῆς Λαύρας,
 και Στρατὸς εἰς τὴν γραμμῆ.

Ἦλθε κ' ἔνας σὴν Ἰάπων,
 ὅμως εἶδα κ' ἕναν Πέρση,
 και σκαιο σπυτῶν προπάππων
 ἐξυμνοῦνται σὴν και πέρση.

Ἵντας πόλις δαμοσία,
 ποῦ εἰ κάνει και τὰ χάνει...
 τί γλωσσῶν Βαβυλωνία,
 ποῦ τὴν γλῶσσα σου ξεχάνει.

Φέσι, ψάθιο καπέλο,
 και τουρλοῦ τουρλοῦ Στρατῶ,
 και λαὸς τὸν Βενιζέλο
 χάσκαον τὸν χειροκροτεῖ.

Ἵπλων παρελαύνει ἄσος
 και καθένος μεξ συγκαίρει...
 Ἵροβιάστηκε κ' ὁ Νάσσαο,
 ὁ λοχίας τοῦ Λευτέρη.

*Αρωμα της Πασχαλιάς
και της Λαύρας πανηγυρί,
έριπος κι' ο Βασιλέας
φλέγεται μέσ' στο λιπόρι.

Χαίρε, γ' ή των προπατόρων,
φύγουσ δια τ' κάκα μας,
κι' από μέτωπα δικά μας,
μά και ξένοι διαφέρων,
τρέχει πλούσιος κι' άδρος
αξιόλογος ιδρώς.

"Ωχ! Αθήνα, πρώτη χώρα,
τί σοφούς μαζεύεις τώρα,
"Ωχ! Αθήνα, χώρα πρώτη,
δλους μας κρατείς ευθαύμως,
κι' όλοι θέλπουσιν έν ιδρώτι
τους συγχρόνους σου θριάμβους.

Φ.—

"Ωχ! Αθήνα, πρώτη πόλις,
χαίρε, πότνια μητέρα,
που δέν ήλθε κι' εδω πέρα
ή κατάρτος πανώλης
κι' ή κατάρτος χολέρα.

Πτολιέθρον άρατον
ήμων των άρσυραίων
των μακαριωτάτων.

Σάν πρώτα δέν χαζεύεις,
τώρα σοφούς μαζεύεις
έκ των τετραπεράτων.

Και μέ Ρωμηών συγχρόνων
τόν νοϋ τόν τετραπεράτο
ξένων επιστημόνων
γανώνεται τ'ό κέρατο.

Πάντα λάμπεις ζήλυτό,
κι' είσαι πνεύματος τροφή
πάντα και παντοτεινά.

"Ηγθησαν επί ταυτώ
πανδαήμενος σοφοί
κι' ήμέλιτσαν καννά.

Κι' είδα τους σοφούς τους ξένους
μέσα σ' έλαμπράς τινέθους
νά μή δρέξη, νά μή σάξη.

Είδα χάγχιδες παντοίους,
είδα και τρεις Αιγυπτίους,
δουτημένους σ'τό μετάξι.

"Ηλθαν πάνσοφοι μεστοί
ζήλου, θαυμασμού κι' άγάπης,
κι' ένας ποιητής' Αράπης
έφαλεν Αραβιστί
πρός τήν γήν του μεγαλείου
και του φλέγοντος ήλιου.

Χαμπίμπι, λείε, σ' άγαπώ,
μά ντρέπομαι νά σου τ'ό πώ.
Γιά Χαμπίμπι νέλι νέλι,
τό καρνιά μου σένα τέλει.

Του Σαουκή του Μπέη μ' έμάγευσαν οι στίχοι,
κι' από φωνάς ποικίλας ο Παρθένον άντιχεί,
που ζόνησε και πάλιν ή του Διός γλαυκώπις
κι' έβλεπε αστασιόμην
σ'τά θεατα της τεμένη
τούς τρεις τούς Αραπάδες κι' όλους τους έξ Εύρώπης.

"Όμως κι' ο Σακκανδάρης, ο Σάγης του Καίρου,
έμεινε έπλεξε κι' αυτός μετ' άγάπης διαπύρου
πρός τ'ά κλήση σου τ'ά πρώτα
μουσκαιμένος σ'τόν ιδρώτα.

Κι' είδα την κλεινήν Ελλάδα
σαν άρχαίαν' Αμαζόνα,
κι' είδα τ'όσους με θαλάδα
ν' άνεβούσιν σ'τόν Παρθενώνα.

Κι' άν κι' ο λαμπρός μας ήλιος θερμώς έμεισουράνει,
έν τούτους κάμποσι σοφοί
θαρωδ' πώς έκοφαν καρφί,
έλλα κι' έμένα τούρτουρας έρχισαν νά μέ πιάνη.

Ργος έβλεπα διπλούν σ'τους σοφούς τους καλοτύχους,
ργος από συγκινήσεις
κι' από τ'όσας άναμνήσεις,
κι' άλλο ργος έκ του φύχους.

"Ο βουλεύματα καννά,
κι' άκουσα τήν Αθηνά,
σ'τόν Αλεξανδρή νά πη: κύρ' Αλεξανδρή— πέρ μακάκι—
τί τους έφερεσ εδω τούς καίμενους μέ τ'ό φράκι;

Έδω πάνω σ'τήν Παλλάδα
πώς τους φέρνει με θαλάδα
και πολυ φιλό έρακι;

Θά τους κάνης νά κρεπάρουν,
κι' είναι κίνδυνος μή πάρου
καμμά πουντ' άρχαίη.

"Ηλθαν κι' Αράπηδες τρανοί κι' ο Πρύτανις τούς προσφωνεί.

Γι' αυτό τ'ό καζο πούγινε δέν ζέρει πώς έντραπηνα,
κι' όμίλ'σ' σ'τους Αράβας κι' ο Πρύτανις Αράπικα:
Σάχλαν ου σάχλαν, σ'ηλαδ'ή και σεις καλώς όρίσατε,
και βίβαια θά χαιρέσθε γιατί μας έγνωρίσατε.
Κι' έκεινο τ'όπανι Σάχλαν μπάκι, ήγουν καλώς σας δ'ήκαμε
και γιά τήν γνωριμία σας μεγαλώς έχρημάκα.

Κι' είπε προς αυτούς ο Λάμπρος: γιά χαμπίμπι κι' όχλάμιαν,
γιά Έρέντημ, γιά Σουλτάνημ, άν άχμπακ μιν ζαμίαν.
Και σ'τόν ποιητήν φωνάζει: γιά χαμπίμπι, Σαουκή,
που σοφίαν κι' έδω πέρα κουβαλάς μέ τ'ό σακί.
"Ητο φαίνεται κομιά σ'τάς ήμέρας μου νά δ'ω
σέ τον ποιητήν έδω,
έπου σ'τής Χαρμάν επάνω την Ελλάδα τραγουδείς
λιγυρός, περιπραδός.

Χαίρε των Σεμπουή και των Σκαντή βλαστάρι
και του Δάφρα Αλχαντάτ, πούγινε μά περισσά χάρι.
Κύττα λείψανα κλεινά, κίττα κι' όυρανοσ σαπφείρου,
κι' ένθους φάλε κι' έδω πέρα
σ'τής σοφίας τήν μητέρα
τόν Αλκάσεμ Μαχομμέδ, πρώτον κίστην του Καίρου.